

Beeld/spraak

Frank BAHNMULLER/Jozefien VAN HUFFEL

MECHELEN | Als kleine eregasten, minstens even comfortabel gezeten als op een tribune op de Grote Markt, zien deze jongens de Hanswijkprocessie door Mechelen trekken. Mama zit iets minder zacht. Toch zegt ze met de glimlach 'ja' tegen een fijne middag en een portie religie en erfgoed voor de jongens. 10.000 toeschouwers zetten vorige week hun kleine 'ja' tegenover de grote jawoorden waar het in de processie om draait. Van de keuzes van Maria, Jezus en apostelen tot de Mechelse 'ja' aan Maria, die al meer dan zeven eeuwen weerklinkt.

De egelprijs, niet voor mij alleen

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„ Het was een bijzonder voorjaar. Niet vanwege de drukte, want maart-april-mei zijn traditioneel de meest hectische maanden. Neen, een aantal gebeurtenissen kleurde de afgelopen periode. Ik mocht op mijn vijftigste verjaardag ontwakken in het *bella Italia*. Een fantastisch cadeau. En ik werd genomineerd voor de egelprijs, een initiatief van JONGCD&V. Op hun website lees je: „De egelprijs gaat naar een persoon, vereniging of organisatie die zich op een bijzondere wijze verdienstelijk gemaakt heeft voor zijn/haar gemeente.” Een verrassing van formaat, op een uitgelezen moment: Sara gezien hebben en twintig jaar intensief praktijk voeren, werden hiermee feestelijk in de kijker gezet. Het deed deugd.

Het doet me meteen overwegen dat heel veel mensen zo'n prijs waard zijn. In mijn werk kom ik dagelijks in aanraking met personen die zich op een bijzondere wijze verdienstelijk maken. Omdat zij niet zo snel in de kijker lopen, wil ik deze column aan hen opdragen.

Aan de mensen van het Rode Kruis Opvangcentrum Valkenhof in Overpelt bijvoorbeeld. Zij staan in voor de opvang van asielzoekers. In het centrum verblijven zo'n 150 personen, van wie drie op de vier kinderen. Iedereen heeft er zijn eigen geschiedenis. Trauma's, onmacht en beperkingen belemmeren vaak het zicht op de mogelijkheden en krachten die deze mensen evenzeer in zich heb-

ben. Die weer op de voorgrond plaatsen, zeker bij de kinderen, is de opdracht van de begeleiders. En daar slagen ze wonderwel in. Het centrum vierde pas zijn twintigjarige jubileum. Proficiat!

Dan is er nog de enthousiaste ploeg van de beide scholen in Noord-Limburg die buitengewoon secundair onderwijs organiseren voor leerlingen met gedrags- en emotionele problemen. Het onderwijsaanbod is dat van de reguliere middelbare school – het betreft hier immers jongeren met normale leermogelijkheden – binnen een kader dat heel veel extra steun biedt. Het mag immers niet zijn dat jongeren met ernstige psychische problemen geen gepast onderwijs krijgen. Ik vergader maandelijks met beide ploegen, voel hun geestdrift. Ze moeten weten dat ze nu al vele ouders geruststellen: hun zoon of dochter kan in september ergens terecht.

Ik denk ook aan de jongeren die het momenteel erg moeilijk hebben. Ze kunnen hun schooljaar toch positief afsluiten, omdat ze mogen bekomen, even niet moeten meedraaien in het hectische schoolleven. Ze kunnen een beroep doen op thuisonderwijs, krijgen ondersteuning op maat, individuele aandacht en zorg. Neem nu Marion. Haar leerkracht motiveert haar om de GIP-proef af te werken, bereidt voor op examens en geeft intussen de wezenlijk belangrijke boodschap: „Je bent

het waard om in te investeren.” Dat geeft een jongere vleugels.

Ouders zijn heel vaak op een bijzondere manier bezig met hun kind. De mama en papa van Michiel geven aan hoe ze gegroeid zijn in hun omgaan met hem. Nu ze de 'handleiding' kennen, weten wat er met hun zoon aan de hand is, is hun aanbod nog veel meer afgestemd op wat hij nodig heeft. Het heeft best een hele poos geduurd alvorens ze zo ver waren. Dat aftasten, leren begrijpen en vertalen naar dagdagelijks handelen, vraagt tijd. Je mag het gerust hebben over een bijzondere verdienste, als ouders zo ver geraken.

En dan zijn er nog een heleboel mensen die het afgelopen werkjaar indruk op me maakten. De medewerkers in mijn praktijk, collega's in het ziekenhuis, CLB-mensen, leerkrachten en directies. Een steeds terugkerende eigenschap bij hen blijkt de bereidheid om verantwoordelijkheid te dragen. Ervoor gaan, initiatief tonen, de zaken niet op hun beloop laten, doen wat je belooft. We mogen samen denken en doen. Dat ik er niet in m'n eentje voorsta, maakt mijn intensieve omgang met patiënten zoveel makkelijker.

Ten slotte kan ik thuiskomen bij mensen die me graag zien. Mijn man, zonen, vriendinnen — in het bijzonder mijn loopmaatje — en vrienden. Die nominatie voor de egelprijs is er dankzij hen allemaal.„